

yde. Men ellers maa jeg sige, at Ministeriet, naar jeg i Korthed skal udtale min Dom om det, paa mange andre Punkter staaar som en Skuffelse, og jeg kan føje til, paa visse Omraader som en dyb Skuffelse, medens det for andre Samfundsborgere sikkert staaar som en glad Overraskelse, idet deres Forventninger ere blevne opfyldte i langt større Udstrækning, end de for nogle Aar tilbage havde haft Grund til at haabe.

Jeg skal saaledes nævne enkelte Kendsgerninger, hvorpaa jeg vil bygge denne Dom. Ser man f. Eks. paa de Skattelove, vort Ministerium har forelagt for os, vil jeg sige, at man fra et demokratisk Synspunkt havde ventet, at man først og fremmest vilde have afskaffet de tunge og uretfærdige Toldskatter, som hvile paa Befolkningen. Men i den Retning ere vi blevne sørgeligt skuffede, Regeringen er ikke gaaet den Vej, men har forelagt en Række Love, som ville medføre Skattelettelse ikke for de smaa og fattige i Samfundet, men derimod for dem, som dog maa kaldes de mere velstaaende, de besiddende Klasser. Det er en sørgelig Kendsgerning.

Vi havde alle saa sikkert som noget haabet, at under det ny System vilde Militæruddgifterne blive nedsatte; man havde haabet, at Militærgalskaben maatte have kulmineret under Højres Regimenter, og at naar Venstre en Gang endelig kom til Magten, vilde det ikke længere hedde opad, men nedad med Militæruddgifterne, og vi haabede: nedad, saa det kunde forslaa noget. I den Henseende ere vi Socialdemokrater og sikkert ogsaa de allerfleste Venstremænd i dette Land blevne sørgeligt skuffede. Den Finanslov, som nu skal til at forlade Folketinget, viser nemlig en Stigning i Militæruddgifterne paa $\frac{3}{4}$ Mill. Kr. Det var ikke den Vej, vi haabede, det skulde gaa, men netop den modsatte. Det er en sørgelig Kendsgerning, at det har vist sig, at det ny Ministerium paa dette Punkt ikke svarede til de Forhaabninger, der paa saa mange Sider var sat til det.

Vi havde ogsaa haabet, at de urimelig høje Udgifter til vort Hof under alle Omstændigheder ikke skulde blive satte op, men derimod ved passende Tid og Løjlighed maatte blive nedsatte. Ogsaa i den Henseende ere vi blevne skuffede. Jeg maa udtale min Beklagelse over, at den ny Venstre-regering er gaaet den modsatte Vej af den, som Befolkningen — jeg kan sige den største Del af Befolkningen — havde øn-

sket. Men et Forslag som det, Regeringen her fremkom med, har vakt Beklagelse og Skuffelse hos mange, medens det selvfølgelig hos alle Snobberne i vort Land har vakt vild Begejstring og har overtruffet deres dristigste Forventninger, at en Bevilling kunde blive gennemført som den, det ny Ministerium har Ansvaret for.

Danmarks Arbejdere havde sikkert haabet, at der med den ny Regering maatte komme et Systemskifte, saaledes at Staten i Fremtiden maatte blive en human Arbejdsgiver, der med Hensyn til Lønnings- og Ordningen af Arbejdsvilkaarene gik i Spidsen og kunde staa som et godt Eksempel for alle private Arbejdsgivere, men i denne Retning ere de danske Arbejdere blevne sørgeligt skuffede. Man har paa Finansloven set, hvorledes man under Venstres Styrelse som tidligere under Højres modsætter sig meget beskudne Lønningsfordringer, hvor der er Tale om lavt lønede Arbejdere, Mænd og Kvinder. Statsfunktionærernes Lønninger ligge endnu hen i det uviste. Ingen undvietet ved, hvad der skal blive af dem, men Tiden gaar, og det synes ikke, at man over for saadanne Love har nogen Hast. Det har selvfølgelig ogsaa vakt Skuffelse, Beklagelse og bristende Haab hos mange. Lad os haabe, at det, hvis Rigsdagen bliver sammen en Tid, maa lykkes at gennemføre disse Love, som dog saa mange sætte deres Forhaabninger til.

De arbejdsløse her i Danmark have ad forskellige Veje henvendt sig til Regering og Rigsdag, og vi vide alle, at de arbejdsløses Tal i Aar er langt større, end det har været nogen Sinde tidligere. De arbejdsløses Tal har aldrig været saa sørgeligt stort som i Aar. De arbejdsløse have gennem deres Repræsentanter og ogsaa selv direkte henvendt sig til Regeringen og Rigsdagen, men de Lovforslag, som skulde lindre deres Nød, ligge endnu hen ganske i det uviste. Man har i alle Tilfælde Ret til at sige, at Regeringen ikke haster med den Slags Forslag. Det er ikke de Forslag, Regeringen i første Række ønsker at arbejde paa. Dette kan selvfølgelig ikke andet end vække Skuffelse og Beklagelse hos de arbejdsløse, medens det muligvis hos andre vækker Glæde.

Der var en stor Reform, som skulde dække over mange Synder fra Regeringens Side, og som ogsaa vilde have kunnet dække over meget, man var misfornøjet med, og det var det store Løfte, som blev fremsat af Regeringens Chef i hans Tale i Kongens Have, om Udvidelse af den